

Nemere István

A titokzatos
padlás

Jonatán Könyvmolyképző

Nemere István

A TITOKZATOS PADLÁS

regény

Második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2013

ELSŐ FEJEZET

*Vendég érkezik – Egy hajmeresztő terv – Négy életerős
fiatalember munkát keres – Vita az ügyvédnőről*

- No nézd csak! Nem hiszek a szememnek!
- Gyerekek, ez még nekem is sok. A szívem...
- A te szíved? Hiszen egy évvel vagy fiatalabb nálunk...
- Akkor úgy helyesbíték: az én tizenhárom éves szívem mindjárt beadja a kulcsot.
- Tizenhárom és fél éves, hogy pontosak legyünk.
- No de, ez a látvány... Ki hitte volna?
- Mindenre számítottunk, csak erre nem.
- Odamegyünk hozzájuk?
- Nem illik. Zavarba hoznánk őket.
- Ugyan már!... Talán ők minket.
- Nem mondhatnám, hogy illetlenül viselkednek.
- Szó, ami szó... Figyeled? Még egymás kezét sem fogják.
- No de, akkor is... Ki hitte volna?
- Ezt már mondtad.

A fenti párbeszéd három fiú között zajlott le. Nyári délután volt, és az akácfa a melegtől valósággal elkókadtak,

a vasútállomás előtti kis park ágyásaiban pedig néhány írisz szomorkodott. A kardvirágok éles levelei is mintha vízárt könnyörögtek volna.

A három fiú közül kettő valamivel nagyobb volt a harmadiknál, és rettentően hasonlítottak egymásra. Nem árulunk el nagy titkot, ha közöljük: azért, mert ikrek voltak. A harmadik fiú – aki az imént tizenhárom és fél évével dicsekedett – kicsit vékony, de napbarnított testén csupán egy rövidnadrág és trikó feszült. Mellesleg az ikreket sem nevezhetnénk túlóltözöttnek, ők ugyanis még trikót sem hordtak. Csokoládébarnára sült testük, sok strandon töltött napról árulkodott.

Most ott álltak egy balatoni nyaralótelep legforgalmasabb utcáján, izzó napfényben. Csodálatuk és döbbenetük „tárgya” egy emberpár volt. Harminc év körüli fiatalember és egy húszévesnél nem sokkal idősebb, piros arcú fiatal lány jött velük szembe. Mindketten fagyaltot nyalogattak. Amikor a férfi megpillantotta a gyerekeket, zavarba jött. Csak később vette észre, hogy fagyalt helyett immár a saját ujjait nyalogatja.

– Jé, a fiatalurak! – mondta, és csuklani kezdett. Így nehéz volt megőriznie a vaníliagombócok egyensúlyát.

– Kicsodák? – csodálkozott a lány. Akkor értek a három várakozóhoz.

– Amália néni unokái – mondta a férfi. A három gyerek összenézett, és csaknem egyszerre kiáltották:

– Éljen Oszkár! Éljen!

Az egyik a kezét nyújtotta.

– Gratulálunk, Oszti. Helyesen választottál.

– Tessék? Az idén nem is voltak választások – hebegte amaz meglepetten. – Helyes kislányt választottál magadnak! – közölte a másik iker ellentmondást nem tűrően. A lány

arca még pirosabb lett. Oszkár segélykérően körülnézett, de senki sem figyelt rájuk. Menekülni sem lehetett, a gyerekek szorosan körülvették a párt. Ekkor Oszkár feltalálta magát:

– Piroska, szívem, bemutatom neked Csabát, Hubát és Zolit.

– Melyik Csaba és melyik Huba? – kérdezte a lány, miközben nagy komolyan a kezét nyújtotta az ikreknek. Oszkártól már hallott róluk, így nem lepte meg a dolog különösebben.

– Hát nem mindegy? Úgyis egyformák – legyintett Oszkár nagyvonalúan.

– Én vagyok Csaba – mondta Huba, és fivérére kacintott.

– Én meg Huba – közölte Csaba. Zoli helyesbített volna – egy éve ismerte a két gézengúz, és már meg tudta őket különböztetni –, de akkor ő következett.

– Zoli pedig a várúr fia – jelentette Oszkár szíve hölgyének. Piroska vele is kezét fogott, majd kijelentette:

– Sokat hallottam már rólatok, gyerekek...

Erre, anélkül, hogy összebeszéltek volna – nagyon egy srófra járt az agyuk –, mindhárman arcuk elé kapták a kezüket, akárha támadástól védekeznének, és Csaba beszélt a nevükben:

– Ugye sok rosszat tetszett hallani rólunk? Hogy így az ikrek meg úgy az ikrek?

Zoli a karjai mögül tette hozzá:

– És hogy így a Zoli meg úgy a Zoli?...

– Se így, se úgy – nevetett Piroska. Ez volt különben az a pillanat, amikor Oszkár fagyalttölcsérében a legfelső vaníliakupac végleg búcsút mondott társainak, és követve a Föld nevű bolygó gravitációs vonzását, a mélybe hullott.

A következő pillanatban velőtrázó sikoltás bolygatta meg az utca nyugalmát; a jéghideg gombóc Csaba meztelen háttára esett, a gyerekek felvisított.

Ezzel véget is ért a találkozó; mindhárman még egyszer biztosították Oszkárt afelől, hogy igen csinos a partnernője, majd elvágtattak az állomás felé. Oszkár és Piroska összenéztek és továbbmentek.

– Ki hitte volna...

– Ezt már harmadszor mondom.

– Igenis, ki hitte volna, hogy ez az Oszkár, aki tavaly még csőlakó volt, és minden telét valamelyik börtönben töltötte, most így és itt.

– Szeretem, ha ilyen épkezláb mondatokat hallunk tőled.

– No jó, jó, nem vagyunk magyarórán.

– Oszkár különben már egészen megjavult. Az idejé telet, életében először, szabadlábban töltötte. Albérletben lakik, éppen azoknál a Piroskáéknál. És a téesz melléküzemágában dolgozik, dobozokat farag. Jól is keres...

– Most benősül egy balatoncsillagi bennszülött családba – mondta Zoli. Közben a fiúk átmentek az épületen, és már is kint voltak a peronon.

Csaba megilletődötten elhallgatott. A vasút mindig is nagyon titokzatos dolog volt számára. Kicsi korában, fivérével együtt, mozdonyvezető szeretett volna lenni – az óvodában, ahová jártak, a fiúk egyik fele mozdonyvezető, a másik fele úrhajós akart lenni: mindössze egyetlen különc akadt, aki váltig állította, hogy ő tanár lesz, de ezt az udvaron kiverték a fejéből, meglehetősen szó szerint kell érteni ez utóbbi fordulatot –, és most megint elkapta az a furcsa hangulat, amit mindig csak az állomásokon érzett. Ide vezetett a világ összes sínpárja, innen is el lehet jutni bárhová, még Európa és Ázsia összes vasútállomására is, hát nem hihetetlen és

nagyszerű dolog? Ráadásul a távolban mozdonyjavítók és fordítókörongok titokzatos világa... éjjel lámpák és váltók csillognak a messzeségben, semaforok piroslanak. Ez hát a vasút, álmai netovábbja!

És éppen jött is egy vonat. Mellesleg az, amelyikre vártak. Csaba mélyet lélegzett. Huba szeme elé emelte kezét, a közeledő kék vagonokat kémlelte. Körülöttük számos turista nyüzsgött, Huba váratlanul megjegyezte:

– Egészen idenőtünk ehhez a faluhoz. Pedig tulajdonképpen az ország túlsó végén lakunk, no nem?

– No igen – válaszolta fivére ugyanolyan hangsúllyal. – De idekötnek bennünket a kalandjaink.*

Zoli már nem is figyelt rájuk. Régi kalandokat emlegetnek? Ami volt, elmúlt, az az igazán izgalmas, ami ezen a nyáron vár rájuk. Ugyan még semmi ilyesmi nem volt a láthatáron, de Zoli, a „várúr fia”, nem adta fel a reményt, hogy majd csak történik velük valami érdekes. Mellesleg, ahol ott van ez a két, minden lében kanál iker, ott biztosan történik majd valami. A fiú most a vonatot kémlelte. Vajon milyen az a lány?... Eddig csak fényképen látta, és az iker elbeszéléseiből ismerte Anikót. Gergely bácsi unokája is annyi idős, mint ő. Lehet-e vele játszani, beleváló haver lesz-e? A gyerek most nem gondolt arra, milyen bonyolult rokonsági foka is van az ő ismeretségüknek. Vagy hogy tulajdonképpen, úgy igazán, ők nem is vér szerinti rokonok. Gergely bácsi a férje Amália néniének, akit a fiúk egyszerűen csak „fantasztikus nagynéni”-nek neveztek el két évvel ezelőtt. Az ő szülei már nem élnek, ezért neveli Zolit a „várúr” és felesége, Katinka.

És mivel ő, Zoli, nem is rokona Gergely bácsinak, ezért nem lehet rokona Gergely unokájának, Anikónak sem.

* Lásd a szerző *A fantasztikus nagynéni és A várúr fia* c. regényeit.

Töprengéséből kiáltások riasztották fel. Mellette a két iker üvöltött, a vonat felől pedig valamivel magasabb hangon kiabált valaki. Zoli azonnal sejtette, az lehet Anikó. Rohant hát az ikrekkel... A három gyerek valóságos szélvészként száguldott a peronon, több utas alig tudott elugrani előlük.

Anikó előbb Csaba, aztán Huba nyakába repült. A nagy puszkodásban Zolinak egy bőrtáska esett a lábára, halkan feljajdult. De mire a kislány feléje fordult, arcán hőiesen megkeményítette a vonásokat.

– Te vagy a Zoli, igaz? Hát... szia! – És a kislány egyenesen a nyakába ugrott. Zoli erre nem számított, azt hitte, legfeljebb egy kézfogásra telik majd az ismeretlen lánytól. Ehelyett meg kellett volna tartania annak súlyát is, ez már nehezen ment volna, majdnem elesett. De az ikrek résen voltak, megtartották hátulról úgy, hogy Anikó mit sem vett észre. Mire Zoli kibontakozott a lány karjaiból – az arca vörösen égett –, az ikrek felkapták a csomagokat, és többszörös hátbavágással kísérve mondanivalójukat, így kezdték a beszélgetést:

– Szóval megjöttél, te leányzó!

– Betörők, autótolvajok és egyéb aljanép réme!

– Hát emlékeztek még tavalyelőtti kalandjainkra? – nevetett Anikó. Már barna volt a bőre, úgy látszik, a távoli Pesten azért ő is napozott, strandolt eddig, és nevetett a szemé. Piros-fehér ruhájában üdítő színfolt volt az állomáson – mint Csaba megjegyezte. Erre hálából ő is kapott egy hátbavágást Anikótól, minek következtében pár percig elkétkülten kapkodott némi oxigénért. De a többiek ügyet sem vetettek rá.

– Elmondták nekem is, miket műveltetek – szólt közbe Zoli.

Anikó ránevetett.

– Én is tudom ám, mit csináltak tavaly! Megírták ezek az átkos kölykök!

Az „átkos kölykök” amúgy egy cseppet sem voltak jó levélírók, de úgy látszik, a tél folyamán Anikóval kivételt tettek. Ámbátor nem szerették, ha szembedicsérik őket, hát Huba gyorsan témát váltott:

– Azt hiszed, olyan egyszerű volt lebeszélni az öregeket, hogy kijöjjenek az állomásra? Amália néni az idén már nem dolgozik, túl sok az ideje, mindenáron itt akart téblábolni, végre felfogta, hogy egyedül akarunk téged üdvözölni. Gergely nagyapó is valósággal tükön ült, és mindenáron ki akart jönni.

– De ugye most rögtön odamegyünk hozzá? – kérdezte Anikó.

– Persze. Utána meg a várba, hogy Katinkát is megismerhesd.

– A millió szeplő tulajdonosát? – incselkedett Anikó, és Zolira nézett. A fiú ebből sejtette: az ikrek azt is megírták neki, hogy ő, Zoli, bizony kezdetben nem szívelte a „flúgos” fiatal tanítónőt. Főleg akkor nem, amikor kiderült, hogy Ákos bácsi, a várúr beleszeretett, és feleségül fogja venni. De később megbékélt, és most már mindhárman nagyon kedvelték egymást.

– És mit fogunk csinálni ezen a nyáron? – érdeklődött Anikó. Körülnézegetett a téren, az ismerős utcákon. Nagyon élvezte, hogy ismét Balatoncsillagon lehet. Olyan sokat gondolt rá az elmúlt két évben is! Hát még, amikor tavaly megtudta, hogy az ikrek ismét eljöttek a „fantasztikus nagynénihez”, és csodálatos kalandokat éltek át. Akkor bizony nagyon el volt keseredve. De mindezt most elfelejtette. Már az is nagy öröm volt, hogy egyedül elengedték Pestről, nem kísérte egyetlen felnőtt sem. Hát még, ha

belegondolt, hogy ismét itt van ebben a remek „bandában”... Mit fognak csinálni másfél hónapon keresztül?

– Mi a haditerv? – kérdezte röviden. Zoli nem értette, hallgatott. Az ikrek annál inkább kapcsolak:

– Még nem tudni. Sok fürdés, némi csónakázással tarkítva, a nádas felfedezése, esetleg...

– Esetleg valami egészen más. – Csaba végre ismét lélegezni kezdett. – Tegnap este a véletlenek összejátszása folytán kihallgattam egy kis telefonbeszélgetést a postán.

– Ahogy az véletlen volt! – legyintett az ikre utánozhatatlan hanghordozással. Csaba ügyet sem vetett rá.

– Szóval a néni tárgyalt valakivel. Eléggé hivatalos beszélgetés lehetett, én csak a vége felé értem oda, és... hogy is mondjam csak... bizonyos akusztikus jelek eljutottak a fülembe is...

– Szép nagyok – jegyezte meg Anikó csúfondáros mosollyal, és egészen közletről megszemlélte a fiú füleit. Csaba először szívesen megsértődött volna, de akkor a kislány arcába pillantott, és ő is elnevette magát.

– Tapsifüles vagyok, hehe! De befejezhetem végre, amit elkezdtem? Szóval a néni, képzeljétek csak... – Közelebb húzta társait, és halkán szólt, akárha bizalmas hírt közölné velük: – Málíka néni géemkát alapít!

– Miemkát? – esett le Zoli álla.

– Géemkát!

– Az mi? – kerekedett el Anikó szeme.

– Hát... valami új dolog – jegyezte meg Huba bölcsen.

– Ennyit én is sejtek – feddte meg a fivére. – Ha régi lenne, már ismernénk a szót.

– Na mindegy. – Anikó már látta a nagypapa házát, és most csak az érdekelte igazán. – Gyertek már, siessetek! A nagypapa biztosan vár!

– Te csak rohanj! – közölte Huba szárazon. – Mi, szegény hordárok, majd csak odavonszoljuk magunkat a csomagjaiddal. Te, leányzó, szerető szüleid téglákat csomagoltak be neked?

– Á, dehogy – legyintett a kislány fensőbbiséggel. – Csak hát, tudjátok, egy nőnek annyi mindent kell magával cipelnie, ha elutazik valahová.

– Kinek? – Huba Zolira kacsintott, és forgolódni kezdett, mint aki keres valamit. Csaba persze rögtön tudta, mi újság, benézett még az egyik kapualjba és egy szemétláda mögé is. Zoli a házak ereszeit kémlelte összeráncolt homlokkal.

– Mit kerestek? – kérdezte Anikó értetlenül.

– Hát azt a *nőt* – felelte Huba lefegyverző őszinteséggel. – Akinek annyi mindent kell magával cipelnie.

– Merthogy mi csak egy tizenéves kislányt látunk itt – tette hozzá Zoli, és tovább „keresgél”. Anikó megint nevetett, hátba vágta volna a fiút, de az már okult az előzőekből, és ügyesen elhajolt. A kislány aztán rohant a nagypapa háza felé, a fiúk pedig nyögve cipelték utána a csomagokat.

Borzogh Ákos a falon állt, és a környéket figyelte. A negyvenes, nagy termetű, széles vállú férfi széles kalapja alól élénk tekintetet vetett a tóra is. Most ment le a nap, a meleg levegőben magasan köröztek a fecskék. A nádas felől idehallatszott a vízimadarak rikoltozása. Ákos elégedetten támaszkodott a mellvédhez. Annak idején mennyi gyötrelem kísérte a várépítést, hányan nézték bolondnak a falu amúgy egészen normális agrónómusát, aki fejébe vette, hogy a telkén normális családi ház helyett egy várat épít! Aztán lám, mostanára lecsillapodtak a kedélyek. A csillagiak bizony még büszkék is kezdenek lenni a várra, a turistáknak mutogatják, még azt is megérjük – füstölgött tovább Ákos –

hogy az útikönyvekbe is beveszik hamarosan. Lassacskán belépődíjért mutogatná a tanács, ha ő, a gazda hagyná. Csak egyet nem sejtenek: hogy ez a vár valójában az ő otthona. Itt élt régebben egyedül, tavaly óta Katinkával és a szegény Zolival. A gyereknek odavesztek a szülei egy szörnyű balesetben, hát Ákos nagyon természetesen tartotta, hogy magához veszi és felneveli szegény húga fiát. Eleinte bizony nehezen ment a dolog, de tavaly nyáron jöttek az iker, égetnivaló rosszcsontok, az igaz, de összebarátkoztak a gyerekkel. No, és ők hozták magukkal Katinkát is, a szepőkben oly gazdag tanítónőt, aki abban a távoli városkában ugyan már vénleánynak számított, itt azonban éppen hozzáillett a sokáig feleség nélkül maradt, „flúgos” várúrhoz. Milyen furcsa is az élet, gondolta Ákos, ha egy napon nem kér tőlem szállást Amália néni meg a két iker, hát sohasem ismerem meg őket, de Katinkát sem. No meg Oszkárt sem – jutott eszébe, mert oldalt pillantva látta ám, hogy jön a téesz melléküzemágának büszkesége, Oszkár, a „művész”. A várúr még egy pillantást vetett a vidékre – gyerekkorától itt élt, és nem tudta elképzelni, hogy lakhatna másutt is –, majd lassan leballagott a falépcsőn.

Mielőtt a jövevény megrángathatta volna a régimódi kolompot, amely itt a csengőt helyettesítette, a várúr kinyitotta a kaput. Oszkár, az egykori csavargó, börtöntöltelék és csólakó, zavartan mosolygott.

– Szép jó estét, Ákos bátyám!

– Jó estét! Mit kuncogsz magadban, mint a pék kutyája vasárnapon?

Oszkár egy pillanatra eltöprengett, mi köze lehet a pék házörzőjének a vásárokhöz, de mivel nem talált magyarázatot, hát felhagyott a töprengéssel. Oszkár már csak ilyen volt, oktanul nem bonyolította az életét.

– Csak örülök, Ákos bátyám. Merthogy szép az élet.

– Igen? Nofene – somolygott a várúr. – Miket hall az ember manapság?!

Jött Katinka. Kendő a fején, kötény előtte, meztelen a karja. A konyha felől fölséges illat áradt. A két férfi bele-szagolt a levegőbe, aztán egymásra néztek:

– Túrós csusza!

– Túrós csusza! – mondták egyszerre, és egyszerre is nyeltek egy nagyot. Oszkár még hozzátette a szemét forgatva: – Tejfölle!...

– Pontosan. Jó orrotok van, uracskáim. – Katinka egy idő óta átvette a fantasztikus nagynéni, Amália stílusát, bár ezt még maga sem vette észre. – Mit ácsorogtok itt a kapuban? Gyerünk, legalább segítsetek megteríteni! Mindjárt itt lesznek a többiek.

– Én... én csak kérni akartam valamit – mormolta Oszkár zavartan.

– Sejtem – bólogatott sűrűn a várúr. – Elhoznád Piroskát is, igaz?

– Hát... ha lehet... A sarkon várakozik, nem mert bejönni meghívás nélkül.

– Mi a fene! Meghívásra vár a menyasszonyod?

Oszkár még inkább megzavarodott.

– Hogy úgy mondjam, hivatalosan még nem a menyasszonyom. A szülei talán nem örülnének neki, ha egy ilyen, mint én... – Oszkár végignézett magán, ám semmi különöset nem látott, vasalt nadrág, tiszta ing, cipő.

– Milyen? – érdeklődött vészjóslóan Ákos. – Nehogy ilyesmit halljak még egyszer! Ki vagy te? Ami volt, az elmúlt, és te, Oszkár fiam, most a balatoncsillagi téesz mellékezemágának megbecsült és sok hasznot hajtó, sőt kissé művészi vénával is megáldott dolgozója vagy! Ehhez tartsa

magát mindenki ebben a faluban, beleértve Piroska szüleit is! És most menj érte, de sebesen!

– Persze hogy hozd el! – Katinka röpke pillantást vetett Ákosra, ez elég volt ahhoz, hogy férj és feleség egyetértessen. – Ha már együtt jártok, illő, hogy veled jöjjön. Málíka azt mondta, ma úgyis nagyon fontos tanácskozást tartunk, legyen itt mindenki.

Oszkár nem várta meg a mondat végét. Sarkon fordult és elrohant. Menet közben ugyan még megfordult a fejében, mit is mondott oly szépen, gömbölyűen az agronómus úr. „Művészi véna”? Mi a kórság lehet az? Egy perccel később jött vissza Piroskával. Közben befutottak az ikrek is Zolival. A három gyerek a strandról jött. Már olyan feketék voltak, akár a négerek. Ákosnak örült a szíve, ha rájuk pillantott. De egy kicsit nyugtalan volt. Mit akarhat Amália? Még emlékezett rá: két évvel ezelőtt is milyen vad ötletei voltak! Egyszer belovagolt a főtérre, és a presszó mellett parkírozta a lovát, míg fagyaltozott. Tavaly, már Gergely bácsi feleségként elvállalta a kemping főnöki posztját, és valóságos csendőzist létesített az azelőtt igen hangos, sőt zajos táborban. Messze földre híre szállt akkor a csillagi kempingnek. „Minden évre kitalál valamit” – gondolta. Egy kicsit félt is a mai estétől.

Félórával később már mindnyájan együtt ültek a várudvaron, a nagy, kecskelábú asztal körül.

Amália néni semmit sem változott, mióta a fiúk megismerték. Most is rendkívül határozott egyéniség volt, és a kor sem fogott rajta. Bár pontosan senki sem tudhatta, hány éves, azért sejtették, hogy hatvan is elmúlt már. Az Argentínában töltött negyven év megedzette, és apróságoktól már nem ijedt meg. A feltornyosuló komoly és nagy akadályokat meg egyenesen imádta. A nagy vállalkozókedvéről

ismerték a faluban, és persze a jóságáról is. Nem volt olyan ember széles e környéken, akinek ne segített volna, ha kérte.

Férje, Gergely bácsi sok mindenben éppen az ellentéte volt. Barna bőrrű, eres kezű, nyugodt öregember, akit egykori tanító létére mindenki ismert errefelé; vénségére kevés beszédű és csöndes ember lett belőle.

Most ők ketten ültek az asztalfőn; Katinka vigyázott rá, nehogy megsértse az „öregeket”. Bár ha Amália néni meghallotta volna ezt a szót, holtbiztos, hogy azonnal megsértődik. „Úgy bevágná maga mögött a várkaput, hogy leomlana a torony” – futott át a gondolat a várúrnő fején. Most azzal foglalkozott, hogy a vendégek tányérját figyelte: senkié se legyen üres, soha, egyetlen percre sem!

Azért lopva megnézte magának azt a Piroskát. Eddig csak a fiúktól hallotta, hogy Oszkárnak „van valakije”. A szemle eredménye kielégítette a várúrnőt; Piroska, bár nagyon fiatal – mondhatni: szentelenül fiatal, szinte gyerek még! –, úgy látszik, illik ahhoz a kelekótya excsavargóhoz. Talán megszelídíti kissé, és többször nem kerül vissza a börtönbe. Sőt még az is elképzelhető netán, hogy Oszkár családot is alapít. „Lassan a fél falu a barátainkból fog állni” – tette még hozzá elégedetten.

Piroska csak csipegetett az ételekből, és a társaságot szemlélte. A három fiút – köztük a két teljesen egyforma ikret – már ismerte, Anikó sem érdekelt különösebben. Katinka, a „szepplőmilliomos” ezek szerint remekül tud főzni, a férfiak imádják az ilyen asszonyokat. Piroska eddigi konyhai szereplései enyhén szólva nem voltak túl sikeresek. Otthon anyja egyszer rábeszélte, segítsen a vasárnapi ebéd elkészítésében; de biztosan nagyon megbánta, merthogy aznap kétszer is fel kellett törölniük a padlót, több jénai

táltól örökre búcsút vehettek, és csak fél ebéd volt délre. Egy másik alkalomra pedig sokan emlékeznek a faluban; azon a napon ugyanis majdnem felrobbant Piroskáék háza, mert a lány teli kanna vizet tett fel forralni a gázlángra, majd elfeledkezett az egésztől, a kipezsgő víz eloltotta a lángot, a konyhában szépen gyűlt a gáz... Az anyja vette észre, hogy a macskájuk úgy tántorog ki a konyhából, mintha részeg lenne. „Nofene, csak nem belekóstolt a borba a Cirmos?” – kezdte anyja a nyomozást. Cirmos mindenesetre okosabb volt annál, semhogy bort igyon, de ő mentette meg a házat. Feltűnő viselkedésére kezdtek nyomozásba a háziak, és valaki megérezte a terjengő kellemetlen szagot. Akkor már derékig ért a gáz a konyhában, és nem sok hiányzott, hogy az alig tízéves, sátortető, szép fürdőszobás épület a levegőbe repüljön.

Ákos, a várúr, szerfölött elégedett ember volt. Tavaly nyár elején olyan egyedül élt a várban, mint az ujja. Aztán egyszerre csak előbb egy fia lett, Zoli – aztán meg az ikrek gondoskodtak egy remek feleségről is. Most aztán majdnem teljes a család, gondolta. De ezen az estén ő sem lehetett egészen nyugodt, érezte, hogy valami van a levegőben. Amáliára sandított – az asszony egyelőre tányérja fölé hajolva eszegetett. Olyan ártatlannak látszott, akár egy madárka. De Ákos már sokféle helyzetben látta Málikát, és tudta, semmitől sem ijed meg. Ez még nem lenne baj – sokkal rázósabb az, hogy mindig kitalál valamit. Minden nyárra... És most ismét nyár van. Hát Ákos kissé tartott valamitől. Ez az Amália nem tud nyugton megülni!

A vacsora végén kiderült, hogy nem is ok nélkül félték egyesek a társaságban. Amikor kiürültek a tányérok, és Katinika minden erőlködése ellenére sem tudta ismét megtölteni őket – Amália letette villáját, és szigorú tekintetet vetett

a népségre. Tízen ültek ott, hat felnőtt és négy gyerek. Bár ez utóbbiak igencsak megsértődtek volna, ha valaki „gyereknek” nevezi őket.

– Barátaim! – kezdte az asszony. Erre halálos csend lett. Még azt is meghallották, hogy valahol nagyon messze dudál egy hajó. – Támadt egy ötletem.

Gergely bácsi lehunyta a szemét. Két évvel ezelőtt még afféle öreges-trottyos bácsinak hitte magát. Mióta Amália lett a felesége, bizony maga is csodálkozott, mikre képes újabban. De most azért ő is félt egy kicsit. Málikának olykor vérfagyasztó ötletei vannak. Piramist akar építeni a Balaton-parton, vagy autóbust vesz, és azzal fuvarozza a turistákat? Esetleg úgy döntött, vesz egy vízimalmot, és mindnyájan átképezik magukat molnárnak. Tőle minden kitelik, és mindennek az ellenkezője is.

– Halljuk! – lehelte Katinka, nagyon halkán. Az ikrek a lélegzetüket is visszafojtották. „Géemká!” – mutatta Csaba Hubának, némán, de ők ketten már egymás szájmozgásáról is tudtak olvasni. Zoli az elmúlt évben ismerte meg a nénit, meg is szerette – de az ötleteitől ő is félt. Ha most azzal áll elő, hogy ezentúl vitorlázórepülni fognak, vagy bűvárklubot nyitnak, esetleg néprajzi és idegenforgalmi okokból egy indiánrezervátumot létesítenek valahol a tóparton...

Amália néni persze mindezt látta az arcokon. Ő is ismerte őket, sejtette, mitől tartanak. Majdnem elmosolyodott, de még idejében lefékezte arcizmait. A mélységesen mély csöndbe behullottak szavai:

– Uracskáim, úgy döntöttem, veszünk egy kastélyt.

Hát azt nem lehet leírni, ami ekkor történt. Először mindenki hallgatott, emésztett. Aztán a fejeken érdekes változások álltak be. Gergely bácsi halálsápadt lett, Ákos elvörösödött. Katinka behunyta a szemét, ijedtében ugyanis duplán

látott. Két Amália, két Ákos, négy iker, még a vár tornyai is megkettőződtek előtte. Oszkár csuklott, mint mindig, ha valami nagyon meglepte. Piroska döbenten hallgatott.

Majd – mintha a varázslatot levették volna a társaságról – a vendégek végre mozgásba lendültek. Elsőként Zoli ugrott fel székéről.

– Egy kastélyt?

Piroska Oszkára nézett.

– Te... te is hallottad?

– Én is. Nem hallucináltál – súgta vissza „vőlegénye”.

Gergely megsemmisülten ült.

– Éppen valami ilyesmitől féltém – mondta halkán. De ezt senki sem hallotta, mert az ikrek már felugrottak székükre.

– Hurrá! Hurrá! Egy kastélyt!

– Kastélyunk még úgysem volt – így Anikó, és ő is felugrott székére. Ez úgy hangzott, mintha ez a kiterjedt család úgy melleleg már rendelkezne néhány olajmezővel, tankhajóflottával, gyárral és szállodákkal, és most jutott eszébe valakinek, hogy nahát, micsoda dolog ez, kastélyunk még nincs egy darab sem?... Zoli felnézett három barátjára, úgy döntött, ő lesz itt az egyetlen, aki megőrzi nyugalját. Ez persze nem ment könnyen, minden lelkierejére szüksége volt. Közömbös vonásokat erőltetett arcára, és komolyan mormolta:

– Hogy egyeseket milyen könnyű lázba hozni!

Ákos tapsolt kettőt. Olyan volt, mint az ágyúdörgés. Az ilyen zaj – őszintén szólva – illik is egy igazi várhoz. Olyan volt, akárha a kinti ostromló sereg ötvenfontos ágyúi dörögnének. Erre mindenki elhallgatott.

– Folytasd, Málíka! Egészen érdekes – dörögte medvehangján. Amália előkelő főbólintással köszönte meg a segítséget, és közölte:

– Mi, akik itt vagyunk, összetesszük a pénzünket, kölcsönöket veszünk fel, és helyrehozzuk a falu szélén a Pereszteghy-kastélyt.

– Azt a romot? – kérdezte Oszkár. Amália megsemmisítő pillantást vetett rá, mire a férfi rémülten elhallgatott. A néni folytatta:

– Manapság ez divat is, meg szükség is van rá. Lelkes emberek saját pénzükkel és munkájukkal megmentik a pusztulástól a régi műemlékeket, és azokat valamilyen hasznos cél érdekében... érdekében... – Nagyon szépen akarta folytatni, de elakadt. Bosszúsan legyintett, és más-képpen fejezte be: – Szóval, turistaszállót csinálunk benne! De nem ám valami luxushodályt aranyozott micsodákkal és fényes parkettával... Olcsó szállást azoknak, akiknek nem telik többre!

– Mégis kastélyban lakhatnak majd – mondta Katinka. Amália néni hálásan ránézett.

– Úgy van, lányom. Te már látod a dolog értelmét, ugye?

Katinka behunyta a szemét. Kastélyban lakni...? Ő még sohasem aludt ott, legfeljebb egyszer, egy csehszlovákiai IBUSZ-kiránduláson... De az sem volt igazi kastély, csak úgy nézett ki. A Pereszteghy-kastélyt ő is látta nemegyszer, ha busszal ment Siófokra. Csak hát az a „kastély”, hogy is mondja csak... Nem mert szólni. De nem is kellett, mert felállt Piroska. Ő volt itt az egyetlen idegen, akit még jószerevével senki sem ismert. Talán csak Gergely bácsi – mielőtt nyugdíjba ment –, az utolsó évben még tanította az akkor helyes kis copfot viselő Molnár lányt.

– Beleszólhatok én is? – kérdezte.

Amália nem válaszolt azonnal. Oszkárra nézett. Az egykori csavargó pontosan értette azt a tekintetet. „Beleszólhat-e hát a menyasszonyod, Oszkár? Vagyis, a menyasszonyod-e

már valóban? Családtag lesz-e belőle...?” Nehéz döntés volt ez Oszkárnak, de nem sokáig habozott. Bólintott egyet Amália néni felé. Akkor a néni halványan elmosolyodott, és Piroskára nézett.

– Persze, lányom. Mondd csak!

Piroska nagyot lélegzett és kimondta:

– Szerintem senkinek sincs annyi pénze, amiből azt a romot helyre lehetne pofozni. Már amikor kicsi gyerek voltam, akkor is csak „romkastélynak” nevezték a faluban. Se ajtaja, se ablaka, az emeleten már a közfalak is hiányoznak, és a teteje olyan, mint a szita! – Gyorsan leült. Ákos felemelte a kezét, jelezve, hogy szólni kíván:

– A háború után gépállomás volt benne, később a téves irodái, még később meg disznóhizlaldát rendeztek be mellette, és ott lakott néhány... hogy is mondjam csak... szóval cigánycsalád. Utánuk nem sok maradt épen. Ráadásul most vagy tizenkét éve üresen áll, ebek harmincadjára adják. Nehéz lenne ott bármit is csinálni.

A néni az asztalra csapott.

– Mióta ijedünk meg a nehézségektől, uracskáim? Ha olyan könnyű lenne az a feladat, valaki már régen elhappolta volna előlünk! De így miénk lesz a pénzszerzés és a munka – de a kastély is!

Hubának nagyon tetszett az „elhappolni” kifejezés. Többször ismételte volna..., de akkor Csaba és Zoli kétoldalról kezdték ráncigálni.

– Mit szólsz?

– Micsoda ész! Hát hiába, ez Málka!

– Kastélyunk lesz! – Zoli az imént még visszafogottan viselkedett, de most eszébe jutott az a sok történelmi regény, amit olvasott, no meg persze a filmek is, igen, most rizsporos parókéval a fején látta magát, hintaja behajtat

a lépcsősor elé, frakkos lakáj nyitja az ajtót, a teraszról elégedetten körbepillant... micsoda kert, valóságos park! Szökőkút! Fák, bokrok, óriási virágágyások! Zoli, a várúr fia – mint egy kastély tulajdonosa! Tulajdonosa? Nocsak! Meg is kérdezte:

– És mi lesz a kiskorúakkal? Vagyis velünk?

Csaba felhúzta az orrát.

– Te látsz itt valami kiskorút? – kérdezte Anikótól. – Mert én csak több feltörekvő, erőtől duzzadó, tehetséges fiatalembert látok!

Amália is mosolygott.

– Ti négyen is segíthettek, ha akartok. Pénztek ugyan nincs, de dolgozhattok, és majd valamikor a hasznot is élvezhetitek.

– Mikor? – kérdezte Anikó azonnal és nagyon tárgyilagosan.

– Ha még az idén nekifogunk, a kastély egyik szárnyát már jövő nyáron kiadhatjuk a vendégeknek.

Ákos a fejét vakarta.

– Miből? – kérdezte röviden és velősen.

Amália néni erre is felkészült. Egy papírlapot tett az asztalra, tollat vett elő. A gyerekek már ott álltak mögötte, mellette. A felnőttek is közelebb húzódtak. A néni az üres lapra felírta:

KASTÉLY

Ezt olyan komolyan és ünnepélyesen cselekedte, hogy az egész társaság érezte: most valami nagyon komoly dolog történt. Csabának az alapkőletételek jutottak eszébe.

A néni kétszer aláhúzta a szót, aztán várakozva feltekintett. Először Gergelyre nézett.

– Van százezer forintunk a takarékbán, igaz?

Gergelynek torkán akadt a szó, csak nagy sokára nyögte ki:

– Azt... a temetésünkre tettem félre...

– Hol van az még?! – rikkantotta a néni, energiával telve.

– Mióta minden reggel fokhagymát eszünk, százhusz évig fogunk élni, minek rothadjon az a pénz a takarékbán még vagy hatvan évig? No, nem igaz?

– Igaz! – bömbölték a gyerekek vidáman. Oszkár és Piroska egymásra pillantottak: ez igen, így mulat egy... fantasztikus nagynéni! Gergely bácsi korántsem volt ennyire vidám, de a felesége optimizmusa azért rá is átragadt. Mindenesetre nem ellenkezett tovább. Már megtanulta, hogy hiába is tenné. Ha Amáliát egyszer elragadja a lendülete, nincs az az erő, amely megállíthatná.

A néni felvéste a papírra:

100 000,- Ft

Aztán nagyon nagy csönd lett.

Ákos behúzta a nyakát. Katinka másfelé nézett ugyan, de ő a karján érezte az asszony finom érintését:

– No, gyerekek?... Nálatok mi újság?

Ákos úgy vélte, ez nem lehet kötelező ígéret. Ő még nem lépett be semmilyen kastélyépítő szövetkezetbe, vagy mit is tervez Málíka. Katinka határozatlanul szólt:

– Hát... éppenséggel... mi is bezállhatunk valamivel. De ha odavész a megtakarított pénzünk, mi lesz velünk?

– Gondolnunk kell Zolira is – tette hozzá Ákos. Amália lecsapta a ceruzát, és kitért:

– Hogy azt a fűzfánfűtyülő, piros nadrágos, sánta, hosszú szőrű orangutánját neki! Hát minek néztek ti engem? Valami rongyos, tetves, retkes lábú koldusnak? Aki csak a pénzetekre ácsingózik?

Huba majd lefordult a székről. Megpróbálta maga elé képzelni a néni által festett alakokat, de összekeverte a két képet, és végül egy piros nadrágban közlekedő, rongyos ruhás orangután látott, amint az utcasarkon koldul egy füttylővel a szájában... Tiszta örület!

– Ugyan már! – Ákos rántott a vállán. – Csak hát ez az üzlet... hogy is mondjam csak... Szóval nem látni, mikor kapjuk vissza a pénzünket, ha egyáltalán...!

– Te Ákos! – A néni mutatóujja figyelmeztetően a magasba emelkedett előbb, majd balra-jobbra ingott. Az agronómus megbabonázva követte tekintetével, balra-jobbra... – Amint kész a kastély, és termelni kezdi a pénzt, szépen sorban kifizetünk mindenkit. Kamatos kamattal együtt, barátocskám!

– Hát, ha így állunk... – Ákos és Katinka folyton egymás tekintetét keresték, majd végül az asszonyka mondta ki az összeget:

– Éppenséggel nekünk is van megtakarított pénzünk. Kocsira várunk, és azt a százezret mi is felajánlhatjuk éppenséggel...

– Rendben van, felajánlottátok. – Málíka máris a papírra véste:

+100 000,- Ft

Aztán körülnézett. Csaba behúzta a nyakát.

– Nekem van egy százasom...

– Nekem meg egy ötvenesem és némi apróm – tette hozzá Zoli.

Amália legyintett.

– Ne vicceljeteK, uracskáim! Még nem állunk olyan rosszul, hogy a ti... aprópénzeteKre is szükségünk lenne.

– Nekem meg nincs egy vasam sem – jelentette ki egyszerűen Oszkár. – Amit keresek, elmegy az életre.

Ákos is kiállt a dolgozója mellett.

– Így igaz, Málíka. Oszkár egyelőre szegény, mint a klerikális rágcső.

– Miféle rágcső? – A néni nem értette.

– A templom egere – somolygott a várúr. Mindenki nevette, de ettől a papíron nem lett több pénz. Amália kivárta, míg elcsöndesednek, akkor folytatta:

– Nehogy azt higgyétek, egy agyalágyult vénasszony legújabb ostoba ötletéről van szó. Mostanában sokfelé csinálják ugyanezt. A legfőbb ideje, hogy kézbe vegyük a régi kastélyokat, udvarházakat, mert ha most nem teszünk értük semmit, hát egyszerűen végük van, romba dőlnek és kész: nem lesz már mivel foglalkozni.

– És ezt nekünk kell csinálni? – érdeklődött Katinka, minden rosszindulat nélkül. – Az államnak nincs pénze?

– Erre nincs! – jegyezte meg Gergely bácsi olyan hangon, mint akit a pénzügyminiszter tegnap bizalmasan informált az anyagi helyzetről, beleértve az ország külföldi adósságait is. – Meg sok másra sincs.

Oszkár komoly képpel bólogatott. Ő is úgy festett, mint akinek első kézből származó értesülései vannak az államkassza állapotát illetően. Amália akkor maga elé húzta a papírt.

– No, azért nem olyan rossz a helyzet. Tegnap beszéltem az elnököddel, Ákos. A téesznek van pénze.

– Gondolod, befektetné? – kérdezte Ákos. – Ha akarod, én is szólhatok neki.

– Már elkéstél – állapította meg az asszony nyugodtan. – A leendő haszon reményében adnak ötszázezret, még hozzá már a jövő héten.

– Ez jó! – ugrott fel a várúr. – És mi lesz az ő hasznuk?

– Egy lovaglóiskolát telepítenek majd a kastély mellé, ha az készen lesz.

– Lovaglóiiskolát... – Gergely bácsi nyugtalan pillantást vetett feleségére. – De Málíka, ígérd meg, hogy te nem fogsz lovagolni!

– Miért ne? Ha százhusz évig akarok élni, bizony sportolnom kell – közölte a néni ellentmondást nem tűrő hangon, és felírta a félmilliót a papírra. Huba tisztelettel nézte a sok nullát, hát igen, most már az a lista kezd komoly benyomást kelteni. Itt az ő ötveneseik vagy százasaik bizony nevenségesen festenének. De valahogy majdcsak hasznukat látják nekik is. Fivérére nézett. Az is éppen őt nézte, és a két gyerek szokása szerint megint egyre gondolt. Lázasan töprengtek máris, miképpen járulhatnak hozzá a kastélymentő társulat költségeihez. Zoli Anikót nézte. Akkor látta csak, hogy a lámpa fényében milyen pisze a lány orra. Pisze, de szép. Jól áll neki... Akkor a kislány – talán megérezte, hogy nézik? – feléje fordult, és kicsiny mosolyt eresztett meg a fiú felé. Aztán máris másfelé nézett – meg Zoli is. A kisfiú zavarba jött, hát gyorsan Piroska és Oszkár arcának tanulmányozásába merült.

Piroska szomorúan szól:

– Nekünk nincs semmink, hát biztosan nem is vesznek be minket abba a kastélyos micsodába...

– Már miért ne vennénk be? – csodálkozott a nagynéni. – Szükségünk van mindenkire. Pénzre is, de emberekre is.

– És mit tehetünk? – érdeklődött Oszkár.

– Majd elosztjuk a feladatokat. – A „fantasztikus nagynéni” a papírt nézte, aztán azt mondta: – Ennyivel már elinulhatunk, de még úgyis szerzünk hozzá.

– Honnan? – kérdezte Ákos. De a néni úgy tett, mint aki nem hallotta a kérdést, csak rejtélyesen mosolygott. A többiek sejtették, az ügy nem tegnap pattant ki a fejéből, és tett is már érte egyet-mást. Ákos kissé nyugtalan volt; megint

valami hét mérföldes ügybe másznak bele! Nála is nyugtalanabb volt Gergely bácsi, aki már szeretett volna megállapodni, élvezni a kis nyugdíját, játszani az unokájával, Anikóval, és nem törődni semmivel. De nagyon jól tudta, hogy nem lesz ez ilyen egyszerű. Mióta ismét egymásra találtak gyermekkori szerelmével, az élete valahogy felgyorsult, és nem tudta reggel, mit fog megérni még aznap. Hát persze hogy némileg nyugtalan volt. Amáliával soha nem tudhatja az ember, mire gondol, mit tervez. Az ötletei néha vérfa-gyasztoák... mint most is. Az öreg behunyta a szemét, mint annak idején, a háború alatt, amikor hallotta, közelednek az ellenséges repülőgépek. Jöttek a gépek, aztán a bombák hullottak... Bizony, olykor ma is benne van még ez a félelem. Főleg, ha Amália kijelenti: új ötlete támadt.

– Holnap már munkához is látunk – mondta Amália, és gyorsan kiosztotta a szerepeket: – Én elmegyek a tanácshoz, végleg elintézni a formaságokat. Ákos, te kőműveseket szerzel.

– Ilyenkor, nyáron? Mindnek van már munkája – ellenkezett a várúr, de egyre erőtlenebbül. Amália nem is válaszolt neki, csak legyintett. Ebből Ákosnak meg kellett értenie, hogy ellenkezésnek nincs helye, holnap reggel mennie kell kőművesért. A nagynéni Piroskára pillantott.

– Te meg, lányom, szerzel egy tetőfedőt. Ha kell, a föld alól is!

– Rendben – pihegte a lány. Egészen a néni hatása alá került.

– És én? – érdeklődött Oszkár rosszat sejtve. A néni rámosolygott. Olyan szépen, hogy a volt csavargónak már ettől égnek állt a haja.

– Te, uracskám, anyagbeszerző leszel. Mert végiggon-doltam ám mindent! Te ehhez értesz, ez nem kétséges. Csak

egyre vigyázz! – emelte fel ujját figyelmeztetően. – Csak semmi lopás! Pénzt kapsz, számlát hozol, és ennyi.

– Maszek is kiállíthatja azt a számlát? – kérdezte Oszkár óvatosan. Egymásra néztek. Csak ők ketten tudták, mire céloz a „művész úr”, ahogy Ákos és a téeszbeliek nevezték néha a faragó segéd munkást.

– Nekem mindegy, csak számla legyen – mondta a néni ellentmondást nem tűrően, aztán Katinka volt a következő áldozat: – Te meg velem jössz, mert egyet és mást meg kell néznünk a kastélyban.

– És mi? – Csaba is komoly volt. – Négy életerős fiatalról van itt szó, kérem, nem szabad elvesztegetni ennyi használható embert!

Most Málka néni „dobta be” a gyerekek kedvenc trükkjét. Csak a fejét forgatta jobbra-balra, mint aki keres valamit, még az abroszt is fellebbentve, az asztal alá is pillantott, majd komoran közölte:

– Én bizony nem látok négy életerős fiatalembert. Csak egy neveletlen gyerekhordát... – De ekkor elnevette magát. – Na, jól van, uracskáim. Rátok is szükség lesz, természetesen. Majd kitalálok nektek is feladatokat. Ha építőanyagot hoznak, segítetek lerakodni, üzeneteket visztek és hoztok...

– Szívesen cipelnék százazreket is – intett Zoli a „Kastély” című papírlapra. A nagynéni követte tekintetét, majd legyintett.

– Azok a pénzek egyelőre még nincsenek a kezünkben, legalábbis a nagyobb részük nincs... Gergely! – dörrent férjére. Az öreg összerezcent.

– Igenis!

– Holnap a mi százezrünkkel új folyószámlát nyitsz a bankban. Ez lesz a „Kastély Gmk” anyagi fedezete. Van itt

valahol egy ügyvéd? – kérdezte Ákost. A várúr felnézett az égre, és vonakodva felelte:

– Hát éppenséggel... akad egy. A szomszéd faluban lakik, de hát... az egy nő.

– És az miért baj? – érdeklődött Amália vészjósló nyugalommal. Ákos még nem sejtette a veszélyt, nyugodtan felelte:

– Ügyvédben, doktorban jobb a férfi.

Hát ezt nem kellett volna mondania. Málka arca kissé lila lett, és az asszonyból valóságos szóáradat tört ki:

– Nahát, Ákos, hogy az a szürke bádoféreg essen beléd, amelyik oly jóízűen fogyasztja az ereszcatornákat! Azt a rozsdamentes, lyukacsos, hétszínvirágú patakpartját neki, hát te nőgyűlölő vagy?

– Én? Dehogy – dadogta a várúr zavartan, aztán kétségbeesett elszántsággal tovább merült a mocsárban: – De ami igaz, az igaz, jobb a férfi ügyvéd, mint a nő.

– Roppantul leköteleznél, ha meg tudnál győzni – suttogta Amália. Katinka félt, hogy vihar tör ki. Gergely csitítólag közbeszólt:

– Ugyan már, csak nem vitatkoztok ezen? Jobb a férfi, és kész.

No, azt kellett volna látni, ami akkor történt! Amália, Katinka, Piroska és Anikó élénken bizonygatták, hogy az ügyvédnök éppen olyan jók, mint a férfiak, míg Gergely, Ákos, Oszkár és az ikrek éppen az ellenkezőjét állították. Csak Zoli hallgatott. A várúr fia ismét a hidegvér bajnokának képzelte magát, megvárta, míg a vita annyira felhevül, hogy a résztvevők már majdnem egymás torkának esnek. Iszonyú hangzavar uralkodott akkor a vár amúgy igen hangulatos udvarán! Zoli felállt, szódavizes poharát emelte ünnepi gesztussal, és kihasználva egy pillanatnyi kis csendet, komoran közölte:

– Emelem poharamat Szilvia néni egészségére.

Süket csönd támadt.

Ezt Amália törte meg:

– Ki az a... Szilvia?

– Az ügyvédnő, aki miatt egymás torkának estetek – felelte a gyerek. – Ő intézte szegény szüleim hagyatékának ügyét is. Nagyon rendes asszony.

– Ami igaz, igaz – ismerte el Ákos. – Az a Szilvia tényleg remekül viselkedett. Még többet is tett, mint amennyit egy ügyvédtől elvárhat az ember.

– Szóval mégis lehet alkalmas egy ügyvédnő is? – kiáltotta Anikó.

– No ugye! – így Piroska lelkesen.

– Eldőlt a vita! – tette hozzá Katinka.

Gergely bácsi megpödrölte bajuszát.

– No, ezen is túl vagyunk... Málikám, én is hallottam, hogy az a Szilvia, vagy hogy hívják, nagyon jól intézi az emberek ügyeit.

– Akkor pont jó lesz nekünk is – mondta a néni. – Mert hogy a gmk-nak kell egy jogász is. Ákos, a téészből telefonálj neki reggel, hogy ugorjon el hozzánk! Rendben?

– Rendben – lehelte Ákos, és már sejtette, hogy ha eddig nem volt elég baja, hát most majd lesz. Az a minimum, hogy a géemká vagy szövetkezet vagy társulás ügyeit neki kell a téesz telefonján intéznie és számtalanszor szaladgálnia, intézkednie – ki tudja, mostantól fogva hány éven keresztül?...